UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 836/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***			
1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***			
wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30.09.2022 roku wydany w sprawie II K 799/22			
1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. ***Granice zaskarżenia***			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. ***Wnioski***		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***				
1.5. ***Ustalenie faktów***				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. ***Ocena dowodów***				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.				

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków***				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego: 1. ***obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:*** ***- art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 424 § 1 i 2 kpk,*** poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niewłaściwą ocenę m.inn. opinii mgr J. W. co do rodzaju/ katalogu uszkodzeń, jakich dokonał w	# zasadny - 6 # częściowo zasadny - 4 # niezasadne 1-3, 5		

	pojeździe pokrzywdzonego W. J. i przyjęcie spowodowania szkód na kwotę 4839,16 zł., a także brak uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, związanych z działaniem pod wpływem uzasadnionego wzburzenia i emocji oraz istniejącego zagrożenia dla życia i zdrowia jego syna, a także sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób ogólnikowy i nie pozwalający na analizę toku rozumowania sądu I instancji oraz brak wyjaśnienia, dlaczego sąd ten nie uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i przyjął de facto tylko wersję pokrzywdzonego, 2. ***zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść,*** poprzez ustalenie, iż oskarżony spowodował obrażenia ciała D. S. naruszające czynności narządów				

	jego ciała na czas poniżej siedem dni w rozumieniu Kodeksu karnego, a w konsekwencji błędną kwalifikację prawno-karną czynu i niezasadne przyjęcie, iż W. J. dopuścił się przestępstwa, o jakim mowa w art. 157 § 2 kk, a nie naruszenia nietykalności cielesnej o jakiej mowa w art. 217 §1 kk, 3. ***zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, w sensie jej nadmiernej surowości***, bez uwzględnienia jej dyrektyw wymienionych w art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 115 §2 kk, w szczególności bez należytego uwzględnienia niekaralności, sposobu życia przed popełnieniem czynów, nieposzlakowanej opinii w miejscu pracy, w domu i wśród sąsiadów, Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych D. S. i S. S.:				

	4. ***zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść,*** poprzez: - brak uwzględnienia w wystarczającym stopniu rozmiaru szkody spowodowanej S. S. i w konsekwencji zaniżeniem należnego mu odszkodowania, - niewłaściwe ustalenie rozmiaru szkody wyrządzonej D. S. i w konsekwencji zaniżeniem należnego mu zadośćuczynienia, 5. ***zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej***, w sensie ich nadmiernej łagodności, 6. ***zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk*** poprzez nieuwzględnienie wniosku pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o zasadzenie na rzecz			

	każdego z nich kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, w sytuacji gdy wniosek o ich zasądzenie został prawidłowo złożony w toku postępowania przed Sądem I instancji;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Odnosząc się na wstępie do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy: jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (ad. 1 i 2) wiązany ma być, w ocenie obrony, z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy, powyższe zostaną omówione łącznie. Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę				

zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił. W istocie także i zarzut postawiony przez obrońcę, uznany dodatkowo za obrazę prawa materialnego i błędną kwalifikację prawno-karną jednego z przypisanych czynów jako art. 157 § 1 kk - pomimo takiego nazewnictwa, sprowadzał się do zakwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych związanych z tym, jakiego rodzaju obrażenia ciała oskarżony spowodował u kierowcy pojazdu oraz jak poważnie naruszały one/czy naruszały czynności narządów ciała pokrzywdzonego. Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez			

Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścił się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie			

stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest zarzutem samodzielnym. W praktyce każdy taki błąd jest bowiem skutkiem naruszenia przepisów postępowania, lecz nie odwrotnie. Jeśli bowiem Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie reguły i zasady rzetelnego procesu, nie ma możliwości postawienia mu skutecznie zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych. Wskazuje to więc, iż błąd w ustaleniach faktycznych jest zawsze wtórny wobec naruszenia przepisów postępowania i stanowi konsekwencję uchybień w procedowaniu. Sąd Okręgowy zważył, że sąd I instancji nie naruszył w przedmiotowej sprawie w żaden sposób przepisów			

postępowania, w szczególności wymienionych w apelacji obrońcy tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, toteż poczynione przez niego ustalenia faktyczne, dotyczące zaistnienia sprawstwa oskarżonego – w oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody, polegają na prawdzie i nie mogą być kwestionowane. Wbrew twierdzeniom apelanta, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona obu przypisanych mu czynów zabronionego. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się więc ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych			

wniosków. Oceny tej nie są w stanie skutecznie obalić, czy zmienić argumenty zawarte w apelacji obrońcy, związane przede wszystkim z okolicznościami poprzedzającymi uszkodzenie mienia i ciała pokrzywdzonych. Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń w zakresie dopuszczenia się przestępstwa uszkodzenia mienia i spowodowania lekkich obrażeń ciała, bo jak twierdzi apelant: oskarżony „nie był w stanie w pełni zapanować nad swoim postępowaniem”. Brak jest w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń, co do dokonanej przez sąd Rejonowy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w zakresie dotyczącym zaistnienia takiego czynu, tj. umyślnego dokonania uszkodzenia pojazdu, którego właścicielem był S. S. i okoliczności		

mu towarzyszących, istotnych dla sprawy. Jedyne zastrzeżenia, jakie do ustaleń związanych z uszkodzeniem mienia, ma sąd odwoławczy, dotyczą tylko kwestii tego, które dokładnie z uszkodzeń wymienionych w opinii biegłego mogły być/nie mogły być spowodowane w innych okolicznościach, aniżeli na skutek furii W. J. z dnia 7 czerwca 2021r. , wobec kierującego V. (...) - o czym poniżej odnośnie zarzutu ad. 4 apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Skarżący obrońca eksponuje w swojej apelacji przede wszystkim to, iż – w jego mniemaniu - brak jest jakiegokolwiek powodu, dla którego należy dać w pełni wiarę zeznaniom D. S., co samo w sobie łączy z nieuzasadnioną odmową wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a wszystkie swoje tezy wywodzi – w istocie – ze zdarzenia		

poprzedzającego przedmiotowe zachowania, które ocenia w sposób jednoznacznie korzystny dla W. J.. Tymczasem sąd odwoławczy zważył, że nie budzi najmniejszych wątpliwości, iż zanim doszło do przedmiotowego uszkodzenia mienia i ciała, na drodze którą poruszał się na motorze oskarżony wioząc ze sobą syna oraz pokrzywdzony D. S. w pojeździe ojca, doszło do stanu zagrożenia z udziałem obu kierujących - bez możliwości jednoznacznego przyjęcia (na chwilę obecną), który z nich był temu winien. Oskarżony uważa, że to D. S. zajechał mu samochodem drogę, czym przestraszył, zmusił do manewrów obronnych, spowodował wzburzenie, a wszystkiemu towarzyszył strach o życie i zdrowia przewożonego na motorze, nastoletniego syna. Sąd odwoławczemu znane są losy sprawy wykroczeniowej, jaką prowadzono przeciwko D. S. i ostateczne,			

prawomocne uznanie, iż wobec braku dowodów winy (a nie ustalenia braku popełnienia wykroczenia) został on uniewinniony. Orzeczenie to nie ma jednak większego znaczenia dla oceny zachowania W. J. w przedmiotowym postępowaniu, a przynajmniej obrona znacząco przecenia zdarzenie poprzedzające przedmiotowe przestępstwa. Nawet bowiem, przyjmując hipotetycznie, że to D. S. niebezpiecznie zajechał drogę motocykliście – zachowanie oskarżonego, jakie podjął w odpowiedzi jest absolutnie nie do przyjęcia i godne surowego potępienia. Dorosły mężczyzna, mąż i ojciec, niewątpliwie osoba dotychczas postrzegana jako porządny obywatel, dokonał bowiem swoistego samosądu. Co więcej, anormalne i wynaturzone zachowania uczestników ruchu drogowego, względem innych uczestników, których posądza się choćby o naruszanie przepisów ruchu			

drogowego, staja się plagą, co do zjawiska którego W. J. musiał mieć pełną świadomość, z racji szerokiego nagłośnienia problemu w środkach masowego przekazu. Nie było bowiem wcale tak, jak stara się to wykazywać obrońca, że oskarżony zareagował agresywnie, gdyż kierowca V. (...)- sprawca wykroczenia, chciał uciekać swoim pojazdem i odmówił podania swoich danych, co uzasadniało dodatkowo zabranie tablicy rejestracyjnej pojazdu (wystarczyło zapisać/ zapamiętać/ sfotografować numery rejestracyjne). Otóż w sprawie zeznawali – poza D. S. - także inni, bezstronni świadkowie (M. J., A. J.), którzy jednoznacznie wykluczyli, by D. S. wychodził z pojazdu i jednoznacznie określili zachowanie oskarżonego jako jedynego agresora w całym zajściu. Jakby tego było mało: oskarżony wykonał swoisty rajd wokół pojazdu, obchodząc			

go i uderzając, także kopiąc w różnego elementy, a ostatecznie siłą odrywając tylną tablicę rejestracyjną Passata. Wcale nie jest tak, jak to sugeruje obrona, że zabranie tablicy miało na celu jedynie identyfikacje sprawcy wykroczenia i została ona, zgodnie z przepisami, przekazana właściwemu organowi. To bowiem wizyta ojca D. S. – pokrzywdzonego S. S. w miejscu zamieszkania/pracy oskarżonego i zapowiedź zgłoszenia sprawy na policję, spowodowała ujarzmienie zapędów oskarżonego, a także zapewne przestraszenie go mogącymi nastąpić konsekwencjami na tyle, że zdecydował się w odpowiedzi szybko odnieść tablice rejestracyjną do urzędu. Jeszcze raz podkreślić także należy, nawet jeśli oskarżony miał prawo się przestraszyć i mocno zdenerwować, to w żaden sposób nie miał prawa samemu wymierzać karę,			

osobie uznanej przez siebie za winnego, kopiąc i uderzając pięściami w głowę kierowcę - czyniąc powyższe na drodze, w biały dzień i na oczach nastoletniego syna (tylko kilka lat młodszego od pobitego D. S.). Prawidłowym są ustalenie sądu rejonowego, co do rodzaju obrażeń spowodowanych na ciele D. S. i ich kwalifikacji prawno-karnej. Koncentrowały się one w obrębie głowy – organu bardzo wrażliwego i istotnego dla życia i zdrowia. Były one liczne i umiejscowione w wielu miejscach; były to wielomiejscowe obrażenia głównie głowy, z otarciem naskórka na czole, stłuczeniem szyi, otarciem ramienia. W sprawie nie chodzi więc nawet o jakąś bolesność, czy dyskomfort odczuwalne jedynie przez pobitego, lecz o widoczne dla otoczenia liczne urazy na jego ciele, co do których mechanizmu powstania przekonująco wypowiedział się			

biegły, a który to mechanizm został opisany przez pokrzywdzonego w identyczny sposób, jak określili to bezstronni świadkowie (bezpośredni, przypadkowi świadkowie znajdujący się akurat w domu nieopodal). Przekonuje stwierdzenie biegłego o tym, że tak ustalone obrażenia przekraczały poziom razów, mogących zostać zakwalifikowane jako naruszenie nietykalności cielesnej człowieka. Sąd odwoławczy zauważa, że także praktyka zawodowa wskazuje, iż najczęściej za takowe (naruszenie nietykalności) uważa się takie uderzenia (.częściej: popchnięcia, szturchnięcia itp.), które zwykle nie powodują powstania żadnych obrażeń na ciele, a przy tym żadnego bólu, czy dyskomfortu, a jedynie są odczuwalne w chwili ich zadawania. Tym samym nie przekonuje zarzut apelanta związany z błędem w			

ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający mieć wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, iż oskarżony spowodował obrażenia ciała D. S. naruszające czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedem dni w rozumieniu Kodeksu karnego i przyjęcie kwalifikacji prawno-karnej czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku z art. 157 § 2 kk, zamiast z art. 217 §1 kk. Apelant w żaden sposób, poza gołosłownym nazewnictwem nie starał się nawet przekonywać, czy też wyjaśniać, z czego wywodzi, iż oskarżony „nie był w stanie w pełni zapanować nad swoim postępowaniem", a wobec czego nie zawinił w sprawie. Łączy go jedynie ze zdenerwowaniem, co jednak – nawet mając na uwadze powyższe rozważania – nijak się przekłada na choćby uzasadnioną wątpliwość, co do możliwości rozpoznania			

znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 79 kpk. W aktach sprawy znajduje się dokumentacja medyczna oskarżonego, stwierdzająca jedynie „epizod" nr statystyczny F 48 i to po zdarzeniu, a nie przed - na co równie dobrze mogła nałożyć się obawa przed prawnymi konsekwencjami własnego zachowania. Brak potwierdzenia leczenia u specjalisty chorób natury neurologicznej, czy psychiatrycznej. Pisemne motywy sądu meriti są czytelne i przekonują, dostatecznie zrozumiale oceniają materiał dowodowy. Czytelnie jawią się dokonane ustalenia faktyczne. Tak sporządzone uzasadnienie pozwala na ocenę prawidłowości wyciągniętych ostatecznie wniosków. Jakakolwiek niedogodność w analizie tych motywów wynika jedynie z tego, że – zgodnie z obowiązującymi		

przepisami – pisemne uzasadnienie sporządzono w tabelach, a przy tym według wymagań jedynie „zwięźle o powodach uznania/ nieuznania dowodu”. Ad. 4. Zasadny częściowo okazał się zarzut postawiony przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych D. S. i S. S., dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez brak uwzględnienia w wystarczającym stopniu rozmiaru szkody spowodowanej S. S. i w konsekwencji zaniżeniem należnego mu odszkodowania. Drugi z zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych tj. niewłaściwego ustalenia rozmiaru szkody wyrządzonej D. S. i w konsekwencji zaniżeniem należnego mu zadośćuczynienia już nie przekonuje, albowiem obrażenia pokrzywdzonego, udowodnione i			

przypisane niniejszym wyrokiem miały charakter jedynie obrażeń lekkich, a dotyczyły młodego, dorosłego już mężczyzny. Orzeczona kwota 1.000 zł. na rzecz D. S. to także tylko częściowe zadośćuczynienie za jego krzywdy (a więc nie zamyka drogi sądowej przed sądem cywilnym). Podnoszona przez skarżącego okoliczność głębszych następstw pobicia pokrzywdzonego, takich jak strach przed spotkaniem z oskarżonym, przed jazdą samochodem, ryglowanie drzwi pojazdu, nie zostały wykazane w toku przedmiotowej sprawy karnej, w istocie, z racji orzekania w sądzie karnym - nie podejmowano prób dokonywania głębszych ustaleń w tym kierunku. Zapewne ich ewentualne ustalanie wiązać się będzie z opinią psychiatryczną, której w sprawie brak. Oskarżyciel posiłkowy, a dokładnie jego pełnomocnik nie wykazał także, by			

krzywda pokrzywdzonego D. S. była znacząca, nie wykazał także jego szkody natury materialnej (koszty leczenia, obniżenie zarobków etc). Sąd odwoławczy zważył, że uszkodzony przez oskarżonego – w sposób wystarczająco czytelnie , a przy tym jednoznacznie opisany przez pokrzywdzonych i naocznych świadków zdarzenia, był pojazdem starym, który poza datą 7 czerwca 2021r. , nosił uszkodzenia powstałe w różnych innych okolicznościach, a ponadto częściowo „zjedzony" zębem czasu – chodzi tu o miejsca, w których uwidoczniono korozję karoserii. Słusznie także sąd rejonowy zdecydował się na sięgnięcie po dowód z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa, któremu nakazał oględziny auta, wypowiedzenie się co do możliwych mechanizmów powstania uszkodzeń oraz ich wyceny. Opinia			

jest merytoryczna i fachowa, słusznie także nadano jej walor wiarygodności. Biegły bardzo obiektywnie i rzeczowo odniósł się do wszystkich ujawnionych uszkodzeń. Zmiana wyroku dokonana przez sąd odwoławcze wynikała jedynie stąd, iż sad I instancji zawęził przypisane oskarżonemu uszkodzenie mienia jedynie do tych elementów/ przypadków, co do których biegły miał całkowitą 100 procentową pewność w swojej opinii pisemnej (tj. wykluczył powstanie w innych okolicznościach), gdy tymczasem poza nimi istniały co najmniej dwa uszkodzenia, o jakich przekonująco zeznawał świadek, jako powstałe na skutek kopnięcia w okolice prawego reflektora i agresywnego otwierania drzwi przez oskarżonego, a co do których biegły ostatecznie stwierdził: „trudno powiedzieć w jakich okolicznościach powstało” (skutki			

cofnięcia klapki lewego spryskiwacza, skutki agresywnego otwierania drzwi kierującego, jako występujących w miejscach kopnięć/ uderzeń ze strony oskarżonego). Biegły nie był w stanie jednoznacznie zidentyfikować i zweryfikować tych uszkodzeń z punktu widzenia dowodów materialnych i swojej wiedzy fachowej. Biegły nie mógł bowiem oceniać osobowego materiału dowodowego, do czego jest uprawniony już sąd. Skoro jednak zasadnie dano wiarę zeznaniom pokrzywdzonego co do tych w/w dwóch uszkodzeń w pojeździe, a biegły nie był pewien ich etiologii, to choć właśnie dlatego, iż biegły nie był w stanie jednoznacznie wypowiedzieć się o ich pochodzeniu, ustalenie należało oprzeć na dowodach osobowych. W ostateczności uznając istnienie także takowych, zasadnym było uznanie, iż uszkodzenia „przypisane” przez sąd rejonowy			

spowodowały szkodę S. S. wynoszącą nie mniej niż 4839,16 zł., a nie dokładnie tą tylko sumę, a co w konsekwencji spowodowało, iż suma tak zasadzona na rzecz S. S. zostaje orzeczona z tytułu obowiązku „częściowego” naprawienia szkody (co nie zamyka w tej sytuacji ewentualnej drogi cywilnej także dla drugiego pokrzywdzonego). Ad. 3 i 5 Ani apelacja obrońcy, ani pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, nie okazała się być zasadna, co do rodzaju i rozmiaru zastosowanej wobec sprawcy represji karnej. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy			

zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco"			

niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). W ocenie sądu odwoławczego, w składzie rozpoznającym przedmiotowa apelację, ostatecznie orzeczone wobec W. J. kary jednostkowe i łączna nie są ani rażąco wysokie, ani niskie. Z jednej strony dostatecznie uwzględniają to, ze oskarżony miał prawo się przestraszyć (przecież wiózł na motorze syna), a ratował się przed zderzeniem z pojazdem – tym samym niewątpliwie działał pod wpływem impulsu i silnego, nagłego zdenerwowania. Jest przy tym człowiekiem statecznym, niekaranym i cieszącym się dobrą opinią w środowisku. Z drugiej jednak strony, choć wydawać by się mogło, że będzie także osobą rozważną i			

odpowiedzialną - zachował się niczym pierwszy, lepszy „zabijaka”. Niestety, ale można obrazowo rzec, że oskarżony uzurpował sobie prawo i oskarżyciela, i sądu i swoistego „kata”, a takie zachowanie w żadnym wypadku nie może prowadzić do dalszego łagodzenia orzeczonych kar. Okoliczności łagodzące, w tym w szczególności postać zamiaru i zdarzenie poprzedzające przedmiotowe zachowania, zostały także już dostatecznie wzięte pod uwagę przy wymiarze samoistnej kary grzywny za czyn z art. 288 §1 kk, gdzie sięgnięto po rozwiązanie wyjątkowe przewidziane w art. 37a kk, uznawane w literaturze za podobne do nadzwyczajnego złagodzenia kary (przestępstwo z art. 288 §1 kk, co do zasady, jest zagrożone jedynie karą pozbawienia wolności). Orzeczone kary grzywny (jednostkowe i łączna) w powiązaniu z			

orzeczonym obowiązkiem częściowego naprawienia szkody i częściowego zadośćuczynienia za doznana krzywdę, oceniane łącznie pozwalając także na postawienie tezy, iż tak orzeczona kara, w wystarczającym stopniu, ma szanse spełnić zamierzone cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie. Ad. 6 Zdaniem sądu odwoławczego nieuwzględnienie wniosku pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o zasadzenie na rzecz każdego z nich zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, wyniknęło z nieuwagi Sądu Rejonowego. Wniosku w tym przedmiocie nie złożono, jak to się dzieje zwykle, w głosach końcowych przed zamknięciem przewodu sądowego (czy też dodatkowo			

w takich głosach), lecz wczesnej, bo w piśmie z dnia 17 stycznia 202r. co było oczywiście ze wszech miar dozwolone. W sytuacji zatem, gdy wniosek o zasądzenie tych kosztów został prawidłowo złożony w toku postępowania przed Sądem I instancji, a w sprawie wydano wyrok skazujący, utrzymany co do zasady w toku postepowania drugoinstancyjnego, zasadnym było orzeczenie od oskarżonego na rzecz każdego z oskarżycieli zwrotu tych kosztów – ich wysokość określono na poziomie minimalnym przewidzianym przez prawo (tj. w wysokości 840 zł. z dodatkowym uwzględnieniem terminów rozpraw, na jakich obecny był pełnomocnik).			
Wniosek			
1.obrońcy: o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o zmianę kwalifikacji prawno-karnej i odstąpienie	# zasadny # częściowo zasadny - 2 # niezasadny - 1		

od wymiaru kary, bądź złagodzenie orzeczonych kar i kwoty przyznanej tytułem naprawnienia szkody na rzecz S. S., 2. pełnomocnika: o zmianę wyroku i orzeczenie za każdy z czynów kar po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej określonej na zasadzie pełnej kumulacji, o zasądzenie na rzecz S. S. kwoty 14.0000 obowiązku naprawienia szkody, a na rzecz D. S. kwoty 5000 zł. tytułem częściowego zadośćuczynienia, a ponadto zasądzenie od oskarżonego na rzecz każdego z oskarżycieli kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- ze względów wyżej opisanych brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelanta;			

4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ***ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***		
1.7. ***Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji***		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia, poza ustaleniem wielkości szkody wyrządzonej czynem przypisanym w punkcie 1;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o sprawstwie, winie i karze; szerzej wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;		

1.8. ***Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji***			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
- ustalenie wielkości szkody wyrządzonej czynem przypisanym w punkcie 1 i określenie obowiązku jej naprawienia jako „częściowego”, - zasądzenie na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów związanych z ustanowieniem zastępstwa procesowego w postepowaniu przed sądem I instancji;			
Zwięźle o powodach zmiany			
- wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;			
1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. ***Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku***			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. ***Koszty Procesu***			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3 tiret drugi, punkt 4 tiret drugi, punkt 5	Na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążono oskarżonego, jako osobę posiadającą dochód, a którego apelację uznano za niezasadną, całością kosztów procesu powstałych na etapie postepowania odwoławczego. Złożyła się nań opłata za skazanie, wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa tj. 20 zł. tytułem ryczałt u za doręczenie pism oraz koszty poniesione przez każdego z oskarżycieli posiłkowych, związane z ustanowieniem pełnomocnika, które przyznano z wysokości minimalnej przewidzianej przez prawo tj. w kwotach po 840 zł. Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych była zasadna częściowo.	
7. ***PODPIS***		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30.09.2022 roku w sprawie II K 799/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30.09.2022 roku w sprawie II K 799/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana